

شفاعت شدن یعنی چه؟ چه کسانی توانایی شفاعت ما را دارند؟

شفاعت شدن چه شرایطی دارد و برای چه کسانی اتفاق می افتد؟

● شفاعت شدن چه معنایی دارد؟

● آیا می شود به پشتوانه شفاعت و با دلخوشی به آن نسبت به اعمالمان بی تفاوت بوده یا گناه کنیم؟

● شفاعت شدن شامل همه ما می شود؟

● مورد شفاعت قرار گرفتن چه پیش نیازهایی دارد و چه شرایطی را می طلبد؟

شفاعت یعنی جفت شدن، اما جفت شدن یعنی چه؟ این مفهوم را با یک مثال توضیح خواهیم داد. گرفتاری جزو خاصیت های اجتناب ناپذیر دنیاست و معمولاً همه ما دچار آن می شویم، اما فرق آدم ها با همدیگر در نحوه مواجهه با این گرفتاری ها، ترس ها و اضطراب هاست. بعضی ها به واسطه دوستان و روابط پر قدرتی که دارند، خیلی زود شرایط خود را تغییر داده و به حالت عادی برمی گردند، بعضی ها اصلاً کسی را ندارند که به فریادشان برسد و بعضی دیگر هم به قدری کار خود را به جای باریک کشانده اند که اساساً دوستانشان به آن ها دسترسی نداشته و نمی توانند کاری برایشان انجام دهند.

شفاعت یعنی کسی در زمانی که دچار گرفتاری شده ایم یا حال خوبی نداریم، دست ما را بگیرد و ما را از وضعیت نامناسبی که داریم نجات دهد، اما نکته اینجاست که ما اول باید در زندگی خود چنین فرد پر قدرتی را در کنارمان داشته باشیم و در مرحله بعد هم این دوست و شفیع امکان کمک و دسترسی به ما را داشته باشد.

فرض کنید که ما نیاز به عمل جراحی داریم و با بهترین پزشکان و جراحان متخصص هم در ارتباطیم، اما وقتی که وضعیت جسمی مان به ما اجازه عمل نمی دهد؛ مثلاً فشارخون بالایی داریم، عفونت فعالی در

بدنمان وجود دارد یا با شرایط بیهوشی پرخطری مواجهیم، این ارتباط سود و فایده ای برای ما ندارد. ما تا به شرایط باثباتی نرسیم، وجود هیچ جراح و متخصصی نمی تواند به کمک ما بیاید؛ در واقع نمی توانیم شفیع و نجات دهنده ای برای خود داشته باشیم. این وضعیت تنها در مورد دنیا و امور دنیایی ما وجود ندارد و ما در آخرت خود هم با چنین شرایطی مواجهیم؛ در حقیقت ما نیاز به شفیع داریم اما اینکه چه طور این شفاعت کنندگان را برای خود فراهم کنیم، و چگونه از شفاعت شدن برخوردار شویم، چیزی است که قصد داریم در این مقاله به آن بپردازیم.

شفاعت کنندگان حقیقی

این ما هستیم که نوع ارتباط، افرادی که با آن ها ارتباط برقرار می کنیم و میزان ارتباطمان با آن ها را مشخص می کنیم. قاعدتاً همه ما دوست داریم با افراد باصلاحیت و بانفوذی ارتباط داشته باشیم، اما همیشه این اتفاق نمی افتد یا بهتر است بگوییم که خودمان به سمت انتخاب های درست نمی رویم؛ مثلاً وقتی دچار افکار آزاردهنده، ترس، اضطراب، غم یا ناراحتی می شویم، به جای استفاده از شفاعت کنندگان حقیقی که قدرت بیرون کشیدن ما از این شرایط را دارند، به سراغ مُسکن های موقتی و زودگذر می رویم. سعی می کنیم با گوش دادن به موسیقی، دیدن فیلم یا شرکت در یک دوره‌می دوستانه حال خود را عوض کنیم، اما از آنجایی که این امور قدرتی ندارند، نمی توانند ابزار مناسبی برای رساندن ما به سلامت باشند و تنها حواس ما را از موضوع و گرفتاری مان پرت می کنند.

همان طور که ما در دنیا برای هر کاری از ابزار و وسایل مناسب آن استفاده می کنیم. برای امور اخروی خود و رسیدن به قلب سلیم هم به وسیله نیاز داریم. قرآن، معصومین، انبیاء، صدیقین، شهدا و صالحین بهترین وسیله هایی هستند که می توانند ما را از شرایط سختی و عذاب نجات داده و به ساحل محبت، شادی و

آرامش برسانند؛ در حقیقت قیمت ما به هم نشین و دوستی که برای خود انتخاب کرده و چیزی که با آن وقت می گذرانیم، بستگی دارد. ما تنها در سایه ارتباط و [شبهت با الله](#) است که به شادی و آرامش دائمی می رسیم و طبیعتاً کسی می تواند ما را در این مسیر یاری کند که خود به شادی و آرامش رسیده باشد.

اگر ما متوجه ساختار وجودی و شأن انسانی خود نباشیم، ممکن است به پذیرفتن هر الگویی تن بدهیم یا دست خود را برای کمک گرفتن به سوی هر کسی دراز کنیم؛ یعنی دست به انتخاب هایی بزنیم که دیر یا زود متوجه اشتباه بودنشان می شویم. ما در زندگی دنیایی از یک سی دی فروش انتظار انجام یک عمل جراحی را نداریم یا یک فرد فوتبالیست یا بازیگر را شایسته نشان دادن راه سعادت به خود نمی دانیم و اگر چنین کنیم، شاید در دنیا متوجه وخامت اوضاع و نادرستی انتخاب خود نشویم، اما زمانی که در آخرت با من حقیقی خود روبه رو شده و دیدیم که این انتخاب ها و ارتباطات دنیایی ما هستند که آخرت ما را تشکیل می دهند، به اشتباه خود پی می بریم؛ در واقع ما در آخرت با کسانی هم نشین و همراه می شویم که از قبل و در دنیا شرایط ارتباط با آن ها را چیده و زمینه دوستی با آن ها را فراهم کرده ایم؛ پس اگر در آخرت شفاعت کننده های قدرتمندی می خواهیم، باید در دنیا زمینه دوستی و ارتباط با آن ها را فراهم کنیم که البته کسی که در آخرت می تواند ما را نجات دهد، قطعاً در دنیا هم قدرت نجات ما را دارد.

آمادگی برای دریافت شفاعت

ما در آخرت با دسته ای از امور حقیقی روبه رو هستیم. رشد ما حقیقی است. گرفتاری ما حقیقی است و طبیعتاً برای نجات از وضعیت نامناسبی که دچار آن شده ایم هم نیاز به کمک هایی حقیقی داریم، اما صرف کمک خواستن برای ما راه گشا نیست. ما برای دریافت کمک نیاز به مقدمه چینی قبلی داریم؛ یعنی همان طور که باید [زمینه های ارتباط با شفاعت کنندگان](#) را قبل از ورود به آخرت یعنی در دنیا فراهم کرده باشیم، باید شرایط خود را هم به گونه ای قرار دهیم که امکان کمک رسانی به ما ممکن باشد؛ همان طور که در درس های گذشته به آن اشاره کردیم، نسبت عالم آخرت به دنیا مانند عالم دنیا به رحم مادر است.

پس ما در آخرت با عالمی روبه رو هستیم که همان طور که از لحاظ بزرگی و امکانات با عالم دنیا قابل مقایسه نیست، از لحاظ گرفتاری و عذاب هم، عذاب هایی به مراتب بزرگتر و پیچیده تر دارد و کمک هایی در حد و اندازه های بی نهایت بالاتر می طلبد. کمک کردن به حل مسئله یک دانش آموز کلاس اولی را با کمک به حل مسئله یک دانشمند ریاضی مقایسه کنید و حالا به این تفاوت ضریب بی نهایت بدهید. در نظر بگیرید که آخرت بی نهایت بار عظیم تر و پیچیده تر از دنیاست؛ باین وجود ما چه طور می خواهیم برای رهایی از شرایط نامناسبی که در آخرت برای خود فراهم کرده ایم، از ابزار کاذب و ناچیز دنیا استفاده کنیم؟

علاوه بر این ما ممکن است در دنیا به قدری از خود حقیقی و بعد انسانی مان فاصله بگیریم که حتی بزرگترین شفاعت کننده های قیامت هم سال ها امکان دسترسی و نجات ما را نداشته باشند، حتی یک معلم هم زمانی می تواند در امتحان به دانش آموز خود کمک کند، که خود دانش آموز از اطلاعات کلی راجع به موضوع برخوردار بوده و تنها در جزئیات آن مشکل داشته باشد؛ حالا فرض کنید که دانش آموزی در برگه خود چیزی ننوشته و باین وجود از معلمش انتظار کمک دارد؛ طبیعی است که در چنین شرایطی معلم امکان کمک به او را ندارد. ما هم زمانی می توانیم از شفاعت شدن برخوردار شویم که در اصل دین و ارتباط خود با الله و معصوم مشکلی نداشته باشیم؛ یعنی از یک دارایی نسبی در آخرت برخوردار باشیم که امکان بهره مندی از کمک را داشته باشیم؛ درواقع ما به میزانی که از حال تعادل و توازن انسانی و قلب سلیم فاصله بگیریم، خود را از شفاعت شدن و امکان برخورداری از آن دور کرده ایم.

ما در این مقاله به بررسی شرایط شفاعت شدن پرداختیم. گفتیم که ما نه تنها باید زمینه ارتباط و دوستی با شفاعت کنندگان آخرت را در دنیا فراهم کنیم، بلکه باید در اینجا به گونه ای رفتار کنیم که در آخرت امکان شفاعت شدن را داشته باشیم.

آیا شما هم امیدوار به شفاعت شدن خود در آخرت هستید؟ چه قدر زمینه ارتباط و دوستی با شفاعت
کنندگان قیامت را برای خود در دنیا فراهم کرده اید؟

Mentazer Mentazer

Mentazer Mentazer

Mentazer Mentazer

Mentazer Mentazer

Mentazer Mentazer

Mentazer Mentazer